

klaros*

FAŞİZAN BİR EĞİLİM OLARAK; YOK SAYMAK DOSYA; A.GALİP

YOK SAYMAK, YOK SAYILMAK;KİBİR VE GURUR? **ALTAY ÖMER ERDOĞAN**
YASAĞA ÇIKMA SOKAĞI **MELİKE ŞENYÜKSEL**
YOK SAYILMANIN DAYANILMAZ HALLERİ **E.BÜLENT YARDIMCI**
BARBİ KURTULUŞ ÖRGÜTÜ- SİBER ASİYE NASIL KURTULUR **HİCRAN ASLAN**
DUYARIN DUYULMAYAN DUYARSIZLIĞI **FERHAD GÜLSÜN** SANATIN KÖR
NOKTASINDA KALMAK **AHMET İLHAN** SIRAT KÖPRÜSÜNÜN ALTINDA **NALAN**
ÇELİK VARDAN YOK, YOKTAN VAR SAYMAK **İŞİL EZGİ ÇELİK**
ÇAĞRI TOPSÖKEN, İSA ATAKLARI YA DA "ÇAĞRI'YA GÖRE İNCİL"
KIVANÇ NALÇA YOK SAYMANIN PSİKODİNAMİĞİ **YUSUF ALPER**
BABİL KULESİNDE DEĞİLSİNİZ BEYLER **SIRRI SÜREYYA ÖNDER**
CESARET GÜLMEK İSTER **SUAT HAYRİ KÜÇÜK**
"YOK SAYILMA" KISKACINDA YAZARLAR **HÜLYA SOYŞEKERCİ**
LOZAN, TÜRK EDEBİYATI VE FAŞİZMİN KODLARI **ÇAYAN OKUDUCU**
SİNEMADA YOK SAYMA **MESUT KARA** GÖNLÜNE DEVLET OLMA **KORKUT AKIN**
"FAŞİZAN BİR EĞİLİM OLARAK YOK SAYMAK" / YALANDAN HAYAT **DURAN**
AYDIN YOK SAYMA BİÇİMİ OLARAK YENİ FAŞİZM **HALİT PAYZA**
BİZDEN OLMAYANA GEÇİT YOK **GÜNSU ÖZKARAR**
ANARŞİST BİR POETİCA OLARAK KATERINA GOGOU PORTRESİ **TAYLAN ONUR**
MEDYANIN KRONİK HASTALIKLARI;YOK SAYMA, AYRIMCILIK, ÖTEKİLEŞTİRME VE NEFRET DİLİ
MEHMET UTKU ŞENTÜRK

ŞİİRLER

Barış Yıldırım / Cihan Oğuz / Çağrı Topsöken / Hasan Çelikkol / Osman Tuğlu /
Hayrettin Geçkin / Bayram Balcı / M.İnan Filiz / Kadir Tepe / Ahmet Günbaş /
Kıvanç Nalça / Memozan / Levent Karataş / emin kaya / oğuzhan kayacan
/ Metin Fındıkçı / Rahmi Emeç / Taylan Onur / A.Levent Alpüren

DOSYA:A.GALİP şiiri

Vardan yok, Yoktan var Saymak

Vardan yok, yoktan var saymak. Ölümü var saymak. Yaşamı yok saymak. Bir felsefeci vardı (ya da belki bir şairdi), sanki her şeyi anlamış gibiydi ama, adı neydi unuttum. Bir ara bir an her şeyi anlamışım gibi geldi, bir şey anlamamışım gibi yaptım. Bildiğimi, bilmediğimi yer yer var, yer yer yok saydım. Çocukken kimsenin geçmediği bir sokağı izler uykuyu yok sayardım. Bir kuşak ölmüş ve gömülmüş bir devrime kalp masajı yapar, geleceğini var, çocuklarını yok sayardı. Ben insanın insanlığını yok saymadım. Ama çok kere var saydım. Hataları yok saymadım hatta sonra sonra var saydım, ama yoktu aslında hatalar. İnsanlar, sokaklar, devrim, ben yoktuk biz. Var sayıldık, yok sayıldık ama hiç olmadık.

Kendinden olmayanı yok saymak. Kendinden bildiğinin yüzünün senden olmayan yanını yok saymak. Kendindeki ötekiyi, çokluğu, yaşam denen o aralıksız değişkeni yok saymak. Farklılıklarımız mıydı ayıran bizi birbirimizden, yoksa birbirimize benzememizi mümkün kılan aramızdaki o kapanmaz yarıklık, o sonsuz ayrılık mıydı? Biz. Sen ve ben. Biz ve onlar. Ben ve Biz. Biz, bazıları hariç hepimiz. Koşulsuz hepimiz. Varoluş nehrinde akan her birimiz. Yokuz ama yok değiliz. Bir şey olmadığımız kadar var olmaya çalışıyoruz. Bizi yok sayıp yok etmek isteyenlere karşı dizlerimizin üstünde, aklımız keskin ve acı içinde, aklımız uyuşturuculardan ve antidepresanlardan uyuşmuş, kalbimiz taşmış ya da hiç yokmuş gibi, metafordan yana eksiğimiz yok, direnemesek de sürünüyoruz. Birbirimizin arzusunu, acısını, aklını, çabasını, varoluşunu, yok oluşunu yer yer var, yer yer yok sayarak.

Gökbilimci bir arkadaşım (ya da belki bir devrimciydi) 30lu yaşlarında kanser olduğunu öğrenip 3 ay içinde öldüğünde çocuğu 3 yaşındaydı. Evrene ve yaşama dair bildiğine

inandığın her şeyi 3 ay içinde 3 yaşında bir insana nasıl anlatabilirsin? Anlatamazsın. O da çocuğuna kısa bir not yazdı: 'Sana öğrenmeyi becerebildiğim her şeyi öğretebilmek isterdim, ama bedenim seninle büyüme ne kadar ve nasıl istediğimi yok sayıyor. Şimdi sana ulaşmaya çalışmamın başka bir yolu yok henüz okuyamadığın sözcükler dışında. Sana ulaşmamın bir yolu yok yani, ve olmayacak asla. Aramızdaki bu sonsuz uçurumda sana bunları yazabilmek için bu imkansızlığı yok saymam gerekiyor.' Yok sayıyoruz. Devam edebilmek için imkansızlıkları. Anlam vermek için anlamsızlığı. Bazen de sözcüklerin, insanların, fikirlerin gücünü ve varoluşumuzu. Üstümüze çullanan faşizmi, evimize, yatağımıza, aklımıza giren, düşüncemizin boşluklarına yerleşip semiren, şiştikçe şişen, sonra bizi varoluşumuzdan ve birbirimizden eden faşizmi. Yok sayıyoruz. Her şeyle birlikte o da estetik müdahalelerle yüz değiştirdi tabii, şirketleşti, normalleşti, her şey gibi. Anormallik, farklılık sıradanlaştı, tekdüzeleşti, aynı ustalıklarla pazara girdi. Dışarı kalmadı, dışarda içeri girmemek isteyenler ve içeri girmesin istenenler dışında kimse kalmadı. Kapitalin adını okuduğu, sırasını verdiği hepsi, her türden öteki koşarak içeri girdi, giriyor, girer. Neden girmesin. Tarihi yok saymak, farklılığı ne yok ne var saymak ama mal saymak. Neden olmasın. Dünya evrenin bir göz kırpması, sen dünyada kısacık bir iç çekiş. O sonsuz görünen varoluşta, kendini bildiğin bu kısa ve bir daha bulunmaz olağanüstü andan geriye kalanların, yani kalan yaşamının bilmediğin ama sezdiğin o dillerden düşmeyen tadını almak için, seni ve diğerlerini yok sayıp yok etmek isteyenlerin elini öpüp kendini ve kendinle birlikte ötekileri neden satmayasın. Burada gülüyoruz tabii ki, ama kibirden. Çünkü faşizmi seçen hep haklıdır. Her şeyi satmanın insan üstü, haliyle de tarih ve anlam üstü bir gücü vardır. Eski faşizmin yeni yüzü, cilalı, çoğulcu, eşitlikçi, kapsayıcı, hayır yetmez kucaklayıcı, o insanları pamuk şekerden, sokakları parasını verebilene yerden ısıtmalı kapitalist pazar. Her şeyi ve ötekini satmanın hep bir nedeni vardır. Tarih ötesidir o neden. Anlam yaratma, var oluşunun arkasında durma, ve bunlar için acı çekmeye, istediğin gibi yaşayabilmek için yok sayılıp yok edilmeye razı olma aptallığına

karşı, hayatın nimetlerinden akmasa da damladığı kadar nemalanma kurnazlığı, yok sayılmamak için aşağılanmayı kendine, var olmak için yok edilmeyi ötekine hak görme hakkı. Çünkü faşizmi seçen hep haklıdır. Faşizmin kucağında, faşizmin ekmeğini yerken de faşizme karşıdır. Çelişki kalbinde atar ve onu hayatta tutar. Faşizm ve yüzleri.

Devrimci bir arkadaşım (aynı zamanda bir gökbilimciydi), kanser olduğunu öğrendiği 3 yaşındaki çocuğu 3 ay içinde öldüğünde 30lu yaşlarındaydı. 3 ay içinde 3 yaşında bir insana 30 yılda hayata dair tutabildiğin neyi sunabilirsin? Hiçbir şeyi. O da arkadaşlarına kısa bir not yazdı: 'Her gün hayatımı kaybediyorum, korkunç bir hızla. Bu tükenişe karşı koymayacağım. Yaşamım boyunca öğrenmeyi becerebildiğim hiçbir şeyi anlamayan başka bir yaşama birlikte eriyor dünya. Devam edebilmek vesize daha fazlasını verebilmek isterdim. Ama sizinle birbirimize veremediğimiz ve hiç veremeyeceğimiz her şeyi düşünüyorum ve yok sayamayacağım bir kayıpla birlikte yok olmak istiyorum.' Birbirimize veremediğimiz şey ne? Birbirimize hiç veremeyeceğimiz şey ne? Keşke birbirimize ihtiyacımız olanları verebilseydik, dedi. Daha az acı çekmek için. Keşke birbirimize ihtiyacımız olanları verebilseydik. İhtiyacımız olanları birbirimizden bazen fark ettirmeden bazen söküp almak yerine. Keşke kendimize ve birbirimize güvenilebilseydik, dedi. Ama faşizmin dilinde güvenmek olmaz. Faşizmin dili aldatmanın, kullanmanın, yırtmanın, yırtmak için parçalamanın dili. Faşizmin yüzü değişir, dili değişmez. Faşizmin dili değişmez, yüzü değişir. Faşizm ve yüzleri. Bunlar hiç ölmezler, içimizde büyürler. Hep içimizde büyürler.